

ONS PRINSESJE

door een onzer fotografen gekiekt tijdens een rijtoer van Scheveningen naar Katwijk met haar twee pony's op Zaterdagmiddag j.l. *(Foto v. Tol).*

,,M'n kleine dappere vrouwtje," had hij zacht gefluisterd, en er blonk een traan in haar oog toen ze zei: ,,Wees nóóit hard tegen hem, Henk, nooit hard en vooràl niet om mij. Het moèt moeilijk zijn voor een jongen van zijn aard."

,,Wat weet je toch van hem, je kent hem niet eens?" vroeg Henkema lachend.

,,Nee, maar uit je beschrijving begrijp ik, dat hij veel van jouw aard heeft. Natuurlijk hebben de jaren bij hem nog niet de scherpe kanten en hoeken van zijn karakter afgesleten, maar zijn aard is toch niet hatelijk of wantrouwend, hij is alleen tegen mij bevooroordeeld en dat zal wel terechtkomen."

Maar toen zij een paar maanden getrouwd waren, en Fred, dien zij met de meeste voorkomendheid behandelde, schoon hij nog nooit haar anders dan Mevrouw had willen noemen, nièts toegankelijker maar veeleer stugger en wantrouwender tegenover haar werd, zonk haar den moed haast in de schoenen.

,,Fred," begon Mien vaak tegen hem, ,,ze is toch zóó goed, en ze spant zich zóó voor ons in, kun je nu niet wat aardiger zijn," maar boos antwoordde hij dan: ,,Ja natuurlijk, jelui hebt je allemaal door die poeslievigheid laten innemen. Ik wil wel gelooven, dat ze het gemakkelijker vindt eerst te maken, dat ze je allen naar haar hand kan zetten; maar *ik* laat mij niet bedriegen."

,,Er is geen sprake van bedriegen."

,,Dat is het wèl! Zóó veel hartelijkheid, dat moèt gemaakt zijn. Toen zij den eersten dag hier kwam beweerde ze al: ze had ons allemaal innig lief, om Pa. Wat een onzin nou. Kinderen, die je nog nooit gezien hebt vroeger, en die je alleen maar nieuwsgierig of zelfs wantrouwend ontvangen, innig lief te hebben. Aan al zulke dingen, merk je dat ze huichelt. Maar 'r lieve gezicht en 'r poezerige stemmetje doet het 'm; jelui bent allemaal dadelijk erg van haar gecharmeerd geweest. Pa ook! Nou ik hoop datie er nooit spijt van hebben zal. Wat mij betreft, ik kan hem er niet dankbaar voor zijn! Tot nòg toe niet!"

,,Ik wèl! En iedereen, letterlijk iedereen, vindt het. Ze zeggen, dat wij gelukkig zijn te noemen, want dat zóó'n tweede moeder een zeldzaamheid is, en Winnie. . . ."

Mien aarzelde.

,,Wàt Winnie," vroeg Fred, opeens geïnteresseerd.

,,Die houdt óók héél veel van 'er, en die vindt jouw doen onhebbelijk."

,,Zoo?" Een hoogrood overtoog Freds gelaat. Winnie was Miens vriendin, Freds jongensliefde, en tot nog toe zijn eenige liefde gebleven.

,,Ja," vervolgde Mien, ,,ze zegt, ik heb nóóit geweten, dat Fred zóó onverzoenlijk van aard was."

Er kwam weer die starre, stugge trek om Freds strak gesloten mond.

,,Zoo, zegt zij dat! Nu, ik zal mijn houding er heusch niet om veranderen."

,,Nee, dat weten we al lang, wat 'n stijfkop jij bent. . . ."

Maar in zijn hart kwetste het Fred dieper dan hij wilde bekennen, dat Winnie, die vroeger steeds een lieve kameraad voor hem was geweest, en van wier genegenheid hij al lang zeker was, den laatsten tijd soms koel en teruggetrokken tegen hem deed, en vaak hem onderhanden nam over zijn gedrag jegens zijn ,,moeder".

Zijn Moeder! Mevrouw, noemde hij haar. Zijn moeder dàt was zij, wier beeld diep in zijn hart leefde, en déze — een indringster, een vreemde.

Soms, wanneer Fred met haar alleen was, had hij zijn opgekropte drift niet meer kunnen bedwingen en haar beleedigende woorden toegevoegd. En als hij dan haar gezicht met een blos van schaamte voorover gebogen zag, terwijl een enkele maal haar groote grijze oogen even naar hem opblikten, als smeekend haar toch te spàren — éénig antwoord op zijn uitdagen — dan voelde hij om àl de terechtwijzingen die hij telkens van anderen ontving en die hij alle op hàar rekening schoof, even een verlucht gevoel van voldane wraak.

HUISVLIJT BIJ ONZE MARINE.

Sinds eenigen tijd wordt bij onze marine zeer druk en met groote animo de huisvlijt beoefend. Zij bezit te Willemsoord een eigen huisvlijtschool, waar instructeurs voor de schepen worden gevormd en de manschappen der kazerne onder degelijke leiding dezen nuttigen en aangenamen arbeid kunnen leeren. Bovendien is er een centraal magazijn gevestigd, van waaruit de kazerne, de schepen en marineposten op de Noordzee-eilanden worden voorzien van alles wat tot de huisvlijt behoort. Deze organisatie, die schitterend werkt, is ontworpen door den heer H. Tuin, leeraar M.O. te Amsterdam. Wat onze marine op het gebied der huisindustrie reeds tot stand bracht, brengen de op deze pagina weergegeven foto's in beeld. Hierboven een proeve van inlegwerk in hout (tarsia) voorstellende een Engelsche Roode-Kruiszuster, uitgevoerd door den instructeur, sergeant Bismeyer.

Maar als dan later niets er op wees dat zijn vader was ingelicht over zijn getreiter, zijn feitelijke verbodsovertreding, kwam er 'n wee gevoel van schaamte over hem, kon hij zichzelf verachten, en voorvoelde vaag, dat hij tegen zóóveel zachtheid het eenmaal zou moeten afleggen.

. . . . . .

Totdat eindelijk, zijn stiefmoeder was nu ruim een half jaar in huis, Fred op een avond weer voor zijn vader stond, die hem op zijn kamer had laten roepen. —

,,Fred, ik zal kort zijn. — Je houding tegenover mijn vrouw moet veranderen. Toen je indertijd hebt gezegd, ik kàn geen ander moeder noemen, heb ik me daarbij neergelegd, omdat ik dacht dat ten slotte je beter-ik zou overwinnen, en jij veranderen zou, maar — je hebt niet gehouden, wat ik je toen heb laten beloven."

,,Zoo," bromde Fred, met minachtend opgetrokken lip, ,,heeft ze geklikt?" en hij vergat dat het hem tot dusver steeds had verbaasd, dat zij niets scheen over te vertellen.

,,Nee, dat heeft zij nooit! Maar het is niet de eerste maal, dat ik haar onverwachts in een zenuwachtig snikken overval, en . . ,."

,,Dan begint ze daarmee zeker nèt, als ze weet, dat U komt. Ik vind ze heeft het nog al goed hier en . . . ."

,,Dat heb je niet te beoordeelen. Daar sta je buiten, en nu val je mij niet meer in de rede, versta je?"

,,Ik vraag of je dat verstáán hebt?"

,,Ja," antwoordde Fred, even onderworpen. Als zijn vader zóó begon . . . .

,,Ik zei, ik trof dat soms onverwachts en hoorde nooit de werkelijke reden — maar nu wilde ik me niet laten afschepen, ik moest de waarheid hooren. Nu, zij lijdt om jou. Je bent hatelijk. Je bent óók meer dan eens beleedigend geweest, zelfs wel, wanneer er anderen bij waren. Spreek je tegen?"

,,Nee vader, 't is zoo!"

,,En je belofte tegen mij?"

,,Ik kòn niet anders. Het werd me soms te machtig."

,,Zoo. Nu, ik hoop dat jij, als je later kinderen hebt, er niet van zal moeten verdragen, wat jij mij nu aandoet."

,,Ik zou mijn kinderen nooit in dit geval stellen."

,,Je weet nog niet, wat je later doen zult. Toen ik jong was, sprak ik als jij."

,,'n Reden te meer om het van mij te begrijpen en te billijken."

,,Daarom dwing ik je gedachten niet. Je kunt oordeelen zooals je wilt. Maar je gedrag hier in mijn huis, bepaal ik. En ik wil, dat je nu je moeder op z'n allerminst beleefd — hoor je! — àltijd beleefd behandelt. En dan — niet dat hatelijke tèlkens weer herhaalde Mevrouw. Zeg dàn niets, of zeg als ik Gerda, wanneer je heusch meent, geen moeder te kùnnen zeggen."

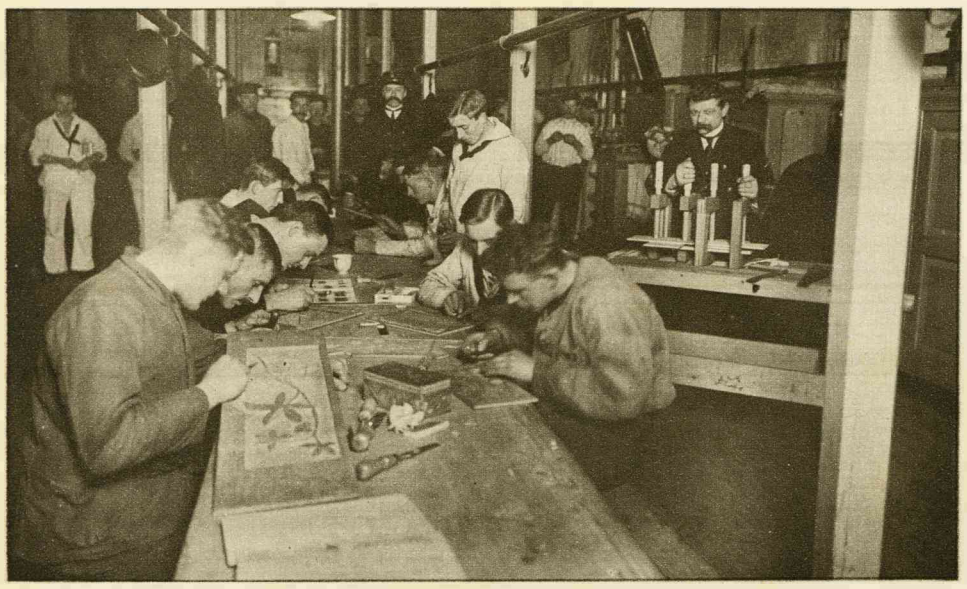
,,Fred, jongen," ging hij milder gestemd voort, ,,als je wist, hoe goed ze is, hoe vergoelijkend zij steeds over jou praat, als je haar kende, zooals ik haar gekend heb, van kind af — als je wist, hoeveel ze ook van jou houdt. . . ."

,,Daar heb je nu weer zooiets." viel Fred plotseling uit. ,,Zij van mij houden! Waarom hàát ze mij niet, zooals ik haar haat. Dat zou héél gewoon, heel menschelijk zijn, maar dit, te zeggen, dat zij nu nòg van me houdt. Ik kan 't niet helpen vader, maar ik vertrouw haar nu eenmaal niet."

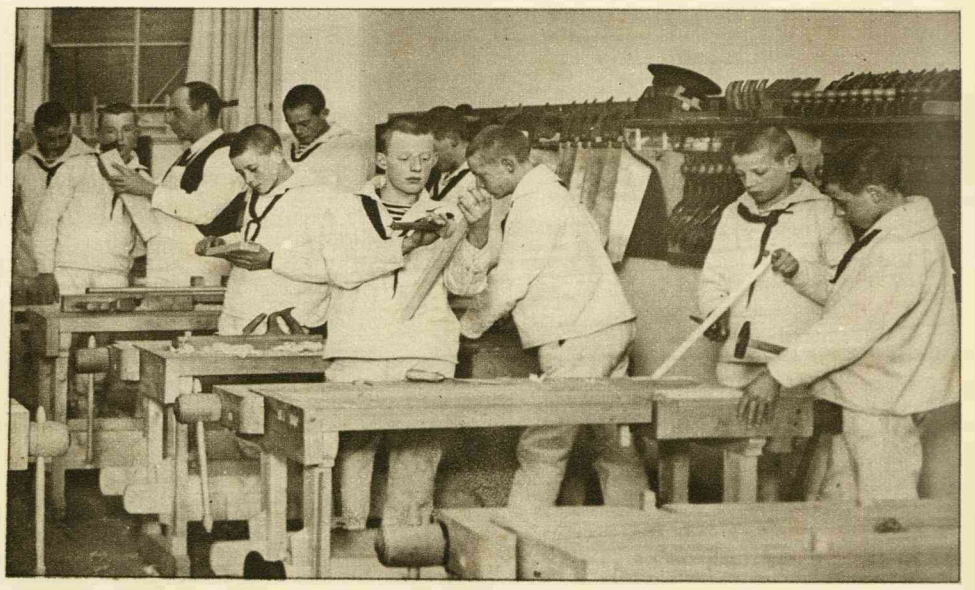
,,Zij houdt van jou, omdat" — het leek wel of zijn vader even verlegen werd en als sprak hij moeilijk de woorden, ging hij verder: ,,wil ik je eens zeggen, hoe het gebeurd is, hoe het kwam, dat ik hàar hier bracht?"

,,Làat maar Vader!" zei Fred, die vaag voelde hoeveel moeite die verklaring zijn stuggen, gesloten vader kosten moest en gewild-onverschillig voegde hij er bij: ,,Het interesseert me niet!"

,,Maar wat jou wèl interesseeren moet" — zijn vader werd

In de marine-kazerne te Amsterdam. Staande in het midden der foto (in uniform en met pet op), de instructeur sergeant-majoor Meyer.

De kweekelingen van de Zeevaartschool te Leiden aan het werk in een der lokalen der school. Instructeur is hier de heer J. van Borselen. *(foto's „Rembrandt.")*